

gjøre det i Kjøbenhavn. Det er — jeg gjentager det — en Uretfærdighed imod Kjøbstæderne; at man paa samme Tid, man paalægger dem nye Byrder og Forpligtelser, gjør nye Indskrænkninger i deres Rettigheder. Med Hensyn til, hvad der i § 3 er nævnt om Distancen af 300 Alen fra Kjøbstadens Grændse, da maa jeg være enig med den ærede Taler, der sidder foran mig (Nyholm), i, at man der ved kommer for meget ind paa Landdistrictets Territorium. For Helsingørs Vedkommende — og mange andre Steder er noget lignende Tilfælde — strækker Bygrundens Grændse sig meget langt, omtrent $1\frac{1}{2}$ Fjerdingvet ud, og altsaa skal man gaae 300 Alen ind i Lixjøb Sogn og paalægge dets Beboere, forsaavidt de boe indenfor en Afstand af 300 Alen fra Kjøbstadens Grændse, de Forpligtelser, som fastsættes i dette Lovudkast. Jeg kan forøvrigt være ganske enig i, at Bestemmelserne ogsaa komme til at gjælde for de større Landsbyer, da de vistnok finder en større Uorden og Uregylighed Sted ved Bygningsarbejderne, end Tilfældet er i Kjøbstæderne, men naar Loven bliver saaledes, som Udcastet tilsigter, troer jeg ikke, man bør udvide den til Landet, da den i dette Tilfælde vist neppe vil svare til den Hensigt, der, hvad jeg ikke betvivler, er tilsigtet, nemlig at skaffe sunde og friske Bygninger til Beboelse for Mennesker. Jeg kan, som sagt, ikke finde det rigtigt at gjøre det store Spring af 300 Alen.

Lehmann: Skjøndt jeg kun har lidet Haab om, at mine Ord ville finde Indgang hos den sidste ærede Taler, skal jeg dog ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at man først vil komme 300 Alen ind i Lixjøb Sogn, naar Helsingør har udvidet sig saameget, at der dannes sig en sammenhængende Række af Bygninger i en Længde af $1\frac{1}{2}$ Fjerdingvei, beregnet fra Byens nærværende Grændse, men naar det Tidspunkt, da Saadant vil skee, indtræder,

vil jeg finde det meget hensigtsmæssigt, at Loven udvides til at gjælde for saa vidt ogsaa i Lixjøb Sogn. Jeg gjentager, at der ikke i denne Lov, hverken i § 4 eller, som den ærede Taler nu sidst yttrede, § 1 Nr. 4 findes et eneste Ord om Brede af Gader eller Høide af Huse. Nr. 4 taler om Kjældere — hvilke netop ikke ligge paa Loftet; og § 4 taler om Udvidelsen af Bestemmelsen i § 2 til smaa Handels- og Ladeplasser — som heller ikke ligge paa Loftet.

Kirck: Hvis der stod Grund istedetfor Grændse, saa vilde jeg indrømme, hvad den ærede Taler sagde; men da der nu staaer Grændse; og da der netop paa Grændsen findes en sammenhængende Række Bygninger, saa kan jeg ikke være enig med ham.

Justitsministeren: Jeg troer rigtig nok, at den ærede Taler misforstaaer § 3, hvorefter Loven kun bliver anvendelig paa de Bygninger, der ligge udenfor en Afstand af 300 Alen fra Kjøbstadens Grændse, forsaavidt de danne en sammenhængende Række. Den ærede Taler vedbliver at paastaae, at der skeer en Uretfærdighed mod Kjøbstæderne, ved at de efter Loven ikke faae Tilladelse til at bygge høiere — dette maa være hans Mening. Men Loven indeholder, som en anden æret Taler (Lehmann) har yttret, Intet om Bygningernes Høide, men indrømmer blot ikke en større Ret til at bygge, end de hidtil have havt; Kjøbstæderne beholde altsaa den samme Ret til at opføre Bygninger, hvad Høiden angaaer, som de hidtil have havt. Naar den ærede Taler betegner dette som en Uretfærdighed mod Kjøbstæderne, da kalder jeg det tværtimod Retfærdighed imod dem; man har villet sikke sig en hensigtsmæssig Byggemaade i Kjøbstæderne; og har ikke, idetmindste ikke foreløbig, villet indrømme dem at bygge høiere end hidtil.